

FELSŐKRISZTINA

2002. BÖJTÉLŐ

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9 és 1/211, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Taize-s fiatalok újév napján a templom előtt

2001. évi lelkipásztori beszámoló

Szeretettel köszöntjük a Kedves Testvéreket a plébánia nevében Vízkereszt ünnepén, a harmadik évezred első évének befejeztével.

Pár nappal ezelőtt hálát adtunk a mindenható Istennek az elmúlt év minden kegyelméért. Most pedig köszönetet mondunk plébániánk híveinek, akik részt vettek plébániánk életében imádságukkal, tevékenységükkel, közösségünk vállalásával. Természetesen a legfontosabb, lelki életünk, lelki fejlődésünk nem mérhető fizikai eszközökkel, csak hatásaiban: imádságban, szentmisére járásunkban, szentségek felvételében, hitoktatásban, a közösségünkért végzett munkában.

A 2001. évben 44 gyereket kereszteltünk, öttel többet, mint az előző évben. 13 esküvő volt, eggyel kevesebb, mint tavaly. Továbbra is kérjük, hogy a házasságkötésre legalább 3 hónappal előbb jelentkezzenek, és ha nem volt elsőáldozó valamelyik fél, akkor legalább fél évvel. 160-an haltak meg, (folytatás a 3. oldalon)

Krónika

„Ne akarjátok megválasztani az időt a magatok módján, hanem bízzátok Őrá, aki Van; így le fogjátok vetni saját akaratotokat és magatokra öntitek majd az Övét. Így tisztelni fogjátok majd ezt a mostani időt is, bármi rosszat hozzon; meggondolva, hogy semmi sem történik másért, csak a mi javunkért.”

(Sienai Szent Katalin breviáriuma)

*

„Kellemes meglepetésként ért az az összeszedettség és áhítat, amellyel az elmúlt alkalommal a zsolozsmát

imádkoztátok.” – kezdte beszédét Németh Attila piarista atya, aki Márton atya mellett két alkalommal vezette a szombat esti vesperáson az elmélkedéseket.

Valóban. A Tőkés Tünde vezette **Szkóla által bevezetett vesperások** és elmélkedések részévé váltak adventi előkészületünknek. A hívek közül egyre többen szakítanak időt a karácsony előtti rohanásban, hogy lelküket is felkészítsék az Úr eljövetelére. Megtelt a templom a **Szkóla adventi áhítatára** és az egy nappal korábban tartott **gitáros áhítatra** is. Ezúton is köszönjük mindkét kórus tagjainak, Kelemen Csaba színművésznek és dr. Kránitz Mihály atyának, hogy énekükkel, gondolataikkal szebbé, tartalmasabbá tették adventi előkészületünket.

A plébánia közösségei is adventi összejevetelt vagy lelkigyakorlatot tartottak. Az idén is **meglátogatta hitanosainkat a Mikulás Komáromi János** személyében, igaz egy nappal később, mert a sok jó gyerek miatt a szokásosnál több feladata volt.

Az idei adventben **sem** (folytatás a 2. oldalon)

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

maradt szállás nélkül a Szent Csallád

– köszönhetően azoknak az áldozatkész családoknak, akik a láncból különböző okok miatt kieső családok helyébe léptek.

Plébániánk fiataljai ezúttal is **karácsonyi pásztorjátékkal** ajándékozták meg a gyerekeket, osztatlan sikert aratva.

Már kisebb lelkesedés kísérte – ezúttal is – az ilyenkor esedékes templomtakarítást... Öröndetes viszont, hogy akadt olyan is, aki, ha csak egy óra ideje is volt, eljött segíteni. Köszönjük nekik és mindenkinek az áldozatkész munkát.

*

A **képviselőtestület decemberi ülésén** döntött gazdasági kérdésekről és – többek között – a testületen

belül működő **Egyházközségi Tanácsról**, amely a plébános szűkebb körű tanácsadó testülete. Tagjai: Györgydeák Márton elnök; Béres György világi elnök; Horváth Lászlóné, a gazdasági bizottság vezetője; Marosi Gabriella, a műszaki bizottság vezetője; Lukách Krisztina, a hitoktatási bizottság vezetője; Takács László a liturgikus bizottság vezetője és Szerdahelyi Csongor, a „Felsőkrisztina” főszerkesztője és a Katolikus Kör vezetője.

*

Közzé tesszük a **plébánián működő különböző bizottságok és közösségek vezetőinek névsorát** és elérhetőségét. Tesszük ezt azért, hogy észrevételeikkel, kéréseikkel, kérdéseikkel és javaslataikkal közvetlenül az adott terület vezetőihez tudjanak fordulni, így azokra minél hamarabb tudjunk választ adni vagy

intézkedni. (Lásd a 9. oldalon.)

*

Örömmel tapasztaltuk, hogy **elkészült az új keresztelőkút és a két oltárgyertya tartó**. Az így teljessé, egységessé és harmonikussá vált áldozati tér Baska György művész úr keze nyomát dicséri. Ezúton is köszönjük áldozatkész tevékenységét és valóban művészi munkáját.

*

Lapzártakor még tart a Taizé-i **Ifjúsági Találkozó**. A szervezők kitarító munkájának és a hívek önzetlenségének köszönhetően végül is sikerült a plébániánkhoz beosztott mind a 700 fiatalnak szállást biztosítani. Az eddigi programok sikeresek voltak, és a visszajelzések alapján a fiatalok jól érzik magukat nálunk. Részletes beszámolóink a 10-11. oldaldalton.

Béres György

Köszöntő egy jeles születésnapra

Plébánosunk hamarosan, 2002. február 6-án tölti be hatvanadik életévét. Más ember ebben az életkorban - akár önként, akár kényszerűségből -, a visszavonulás gondolatával foglalkozik. Márton atyára azonban ma nagyobb szükség van, mint valaha. Hála Istennek munkabírása, életkedve a régi, s reméljük, hogy ez így is marad még jó ideig. A plébánia közösség nevében most lapunk hasábjain egykori ministráns társa, Szauer Tibor köszönti.

Kedves Marci!

Egyházközségünk tagjai közül nagy valószínűséggel én ismerlek a legrégibben: kevesen kerültünk/jutottunk a Józsefvárosból ide a Felsőkrisztinába.

Amikor megismertelek, mostani életkorod egytizedét „taposhattad”, na és a ministráns-szoknya szélét, ami egyáltalán nem volt veszélytelen lépés a régi misekönyvnek és állványának kétszeri átvitele során, számottevő lépcsősoron le és fel.

Abban az időben serénykedtünk, amikor még nem volt kollégium és dékán, de volt szigorú hierarchia a balkülső (igazi nevén bal-lógós) státusától a jobbbelsőig eljutni, nem beszélve a főministráns bizalmi helyzetéről...

Azután te nem érted be a „belső” ministráns pozícióval, hanem az igazit, a legbelsőbbet: a papságra szóló hivatást/küldetést fogadtad el.

Életkorunkban a számszerű különbség természetesen nem változott, csak az arányszám – ugyan-

csak természetesen, és a helyzetünk: magam továbbra is az oltárlépcső aljánál állok, időnként és örömmel.

Hosszú évtizedekre vesztítettük szem elől egymást, hiszen sok év után csupán nagymarosi állomás helyeden találkoztunk egy igen rövid beszélgetés erejéig, aztán megint sok-sok év után ide, ahogy akkor már mondhattam „hozzánk” jöttél, s vagyunk most Veled együtt „nálunk”.

Mit is kívánhatnék és kérhetnék Neked és magunknak a Főpaptól, Krisztustól?

Áldást szolgálatodra, munkádra, áldást együttműködésünkre, hívőközösség és pásztora között, kölcsönös, kétirányú figyelmet és megértést, eredményes építkezést lélekben és kövekben is, és sok-sok évet, lelki békességet, egészséget.

Isten éltesen hatvanéves Márton atya!

Tibor

(folytatás az 1. oldalról)

13-mal többen, mint 2000-ben. Az elhunytak 35%-a részesült szentségekben. Jó lenne, ha minden testvérünk betegek szentségével ellátva léphetne

az Úr színe elé. Decemberben 85 testvérünk részesült a betegek szentségében. Örömteli, hogy a vasárnapi szentmiséken kb. 1800-2000 hívő vesz részt. Az is örömdetes, hogy a vasárnapi gyermekmisén egyre több fiatal házaspár jelenik meg, gyermekeikkel együtt. A szentmise után rendezet agapé a közösségi együttlét örömeit szeretné megvalósítani. Két pap és hat hitoktató végzi a hitoktatást a templomban és az iskolákban. Öt iskolánk van. Kb. 240 gyerek, fiatal jár hitoktatásra. Ez újabb csökkenést jelent. Ennek belső és külső okai vannak. Kerületünkben nagyon kevés általános iskolás gyermek van, mindössze 3800. Természetesen sokan járnak katolikus iskolába, ahol rendszeres hitoktatás van. Középiszkolások és egyetemisták igen csekély számban járnak hitoktatásra. Felnőtteknek is van katekézis, de ezt csak kevesen látogatják. Évente hat alkalommal meghívott előadók is voltak. Szépen működik a babaklub és az óvodások hittana is.

Ifjúsági és gitáros zenekarunk rendszeresen és szépen munkálkodik. Felnőtt énekkarunk is működik. Ministránsaink főleg a vasárnapi szentmiséket látják el. Cserkész csapatunk is mintegy 50 fővel működik. Imaközösségünk rendszeresen imádkozik papi és szerzetesi hivatásokért. Oltáregyletünk tagjai pedig templomi felszereléseinkkel foglalkoznak, rendben tartják azokat. Tavaly megválasztott képviselőtestületünk plébániánk ügyeit rendszeresen megbeszéli és dönt bizonyos kérdésekben.

Plébániánk pénzügyi helyzetével kapcsolatban a következőket közölhetjük. A kedves testvérek a perselyekbe a gyűjtéseken kívül 2,5

millió forintot tettek. Egyházi iskolákra 250 ezer, missziókra 129 ezer, karitásznak 209 ezer, Péter fillérre 107 ezer, árvízkarosultaknak egymillió-nyolcszáznegyvenezer forintot adtak. Az egyházközségi hozzájárulás, nevezzük egyházi adónak, hatmillió nyolcszázhatvankétezer forint volt, a tavalyi hétmillió-százezer forinttal szemben. Mintegy 2100 család, egyén fizetett egyházi hozzájárulást. Az urnatemető bevétele 18 millió forint volt, amivel kiegyenlítettük az építési költségeket. Eddig 144 szerződést kötöttünk. A kedves testvérek eddig 117 millió forintot adtak adósságunk törlesztésére, adósságunk még 103 millió forint.

Nagyobb pénzügyi kiadásaink a papság, alkalmazottak fizetése (kántor, sekrestyés, takarító) kétmillió-százhatvanezer forint. A templom és a plébánia évi közműszámlája kétmillió-hatszáz ezer forint (vilány gáz, csatorna, víz, telefon). Központi járulékunk 486 ezer forint, a biztosítások díja 158 ezer forint.

Az elmúlt évben teljesen felújítottuk templomunkat 12 millió forint értékben. Ezen kívül még vásároltunk egy számítógépet 600 ezer forint értékben.

Az esztendő jelentősebb eseményei voltak plébániánkon: Az ökumenikus imahét januárban. Oltáregyletünk megalapítása. Képviselőtestületünk beiktatása. A nagybőjti lelkigyakorlatot *dr. Pákozdi István* egyetemi lelkész tartotta. Egyházközségi fórumot tartottunk, majálisunk a Hármashatárhegyen ismét jól sikerült, mintegy 130-an jelentek meg ezen. Újból nálunk tartotta egyik elsőszombati ájtatosságát a főváros, *dr. Paskai László* bíboros vezetésével.

A schola pünkösdkor római, egyházközségünk hívei nyáron délvidéki zárandoklaton vettünk részt. Nyár folyamán, ahogy említettük felújítottuk templomunkat. Szep-

temberben 8 éves szolgálat után *Sándorfi István* káplán úr plébániai kormányzó kinevezést kapott Békásmegyerrre. Évvége nagy eseménye volt a Taizéi Világifjúsági Találkozó. Mintegy 60000 fiatal érkezett Budapestre. Plébániánk mintegy 600 fiatal látott vendégül családi otthonokban és iskolákban. Karácson ünnepére sok-sok zenei programmal készültünk.

Köszönetet mondunk a plébánia papságának. *Györgydeák Márton* és *Sándorfi István* atyáknak. A nálunk szolgálatot teljesítő *dr. Veres András* és *dr. Szabó Tamás* püspök atyáknak. *Dr. Goják János*, *Gável Henrik* és *Turcsik György* atyáknak szentmiséikért. A plébánia munkatársainak, *dr. Schimmer József* karnagy úrnak, *Rajkai János* sekrestyésnek, *Tőkés Tünde* énekkarvezetőnek. A hitoktatóknak, a gitárosok vezetőjének, *Madocsay Ákosnak*, *Vajna Lászlónak* a cserkészek vezetőjének, az oltáregylet tagjainak, a karitás munkatársainak, akik ebben az évben is komoly munkát végeztek, külön kiemelve *Füredi Ivánnét* és *Kövesárki Annát*. Megköszönjük *Horváth Lászlónénak* gazdasági ügyeinkben végzett fáradhatatlan munkáját. Külön megköszönjük *Marosi Gabrielának*, *Szauer Tibornak* és *Müller Ferencnek* komoly munkáját templomunk felújításával kapcsolatban.

Ebben az esztendőben szeretnénk előkészíteni és megtartani plébániai zsinatunkat, amely plébániánk további fejlődését eredményezi lelkiekben, szellemiekben. Plébániánk egyik lakrészét szeretnénk még felújítani céljainknak megfelelően.

Továbbiakban is kérjük a kedves testvérek eddigi támogatását lelkiekben és anyagilag is, közös céljaink megvalósításában.

Minden kedves testvérünknek ismételtlen áldásos, boldog újesztendőt kívánunk Isten kegyelmével.

December 15-én helyezték el templomunk két korábban elhunyt lelképásztornak, *Hernádi Ágostonnak* és *Haid Árpádnak* hamvait urnatemetőnkben. *Hernádi Ágoston* 1957-től 1964-ig volt felső-krisztinavárosi káplán, míg *Haid Árpád* 1970-79 káplánja, 1979 és 1982 között plébánosa volt egyházközségünknek.

A dermesztő decemberi hidegben alig 30-an gyűltek össze az urnatemetőben, hogy a gyászszertartáson részt vegyenek. Az elhunyt két lelképásztorért *dr. Beer Miklós* esztergomi segédpüspök mutatott be szentmisét. Személyes hangú beszédben emlékezett meg egykori plébánosáról, *Gusztai bácsiról*. Kiemelte lelki gazdagságát, meleg, szeretetteljes szívét, valamint névadója, Szent Ágoston iránti feltétlen tiszteletét. *Árpád atyát*, mint zuglói káplánt ismerte meg, akihez többször fordult segítségért, tanácsért, és aki ilyenkor mindig féltő szeretettel segített neki. Végül a feltámadás reményébe vetett hittel annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az atyai házban már mindketten örök otthonra leltek, és annak idején mindannyian színről színre láthatjuk az Úristent és újra együtt lehetünk velük.

Hernádi Ágoston és *Haid Árpád* atyák hamvai a bejárattól jobbra, az első fülkesorban kaptak a plébános

Visszatértek

úr nagyvonalúságának köszönhetően örök nyughelyet.

„*Hernádi Ágoston atya* – vagyis *Gusztai bácsi* – a kemény kádári korban volt plébániánk lelkésze. Időben több részletben – mivel akkoriban, ha valaki körül megpezdült a hitélet, és gyülekezett az ifjúság, akkor sürgősen máshova kellett helyezni... A ma már nagymama vagy dédmama korban lévő emlékek a szigorú, de nem skrupulózus lelki atyára. Az ő idejében még nem lehetett választani a pénteki önmegtartóztatások között, kötelező volt a hústilalom. Az egyik háziasszony kérdésére, miszerint lehet-e a túrós tésztára pirított szalonnát tenni, így hangzott *Gusztai bácsi* szalólgigévé vált válasza: „csak kóstolónyi mennyiségben”.

„A bátorságot az okossággal ötvözte, amikor 1959 szeptemberében úgy hozta össze plébániai társa-

ságunkat, hogy önmaga kívül maradt azon, mint szellemi vezető, a tényleges irányítást pedig néhány ki próbált huszonéves öregre bízta. „Nektek is így lesz jobb” – mondta alapító beszédében és prófétának bizonyult, amikor 5 év múlva a több tucatnyi fiatal nagyobb része megjárta a hírhedt Gyorskocsis utcát. (BM. Politikai Osztálya)”

„*Haid Árpád* az úgynevezett kádári konszolidáció idején volt plébániánk vezetője, amikor – a Rákosi-korszakkal ellentétben – már csökkenni kezdett a templomba járó kedv. Vajon milyen tapasztalatai lehetnek akkor egy jószemű plébánosnak? Ezt már itt a földön nem tudjuk meg.”

„A ma 30 év körülieknek és szüleiknek emlékeztetések az általa vezetett 9 órás diákmisék, melyeken egy-egy élőképpel is segítette a gyerekek képzeletét a szentírási részlet rögzítésében és egyben kötődésüket is a templomhoz. Ezek közül a gyerekek közül ma már néhányan képviselőtestületi tagként szolgálják a plébánia életét. Egyikük annak idején piros palástban, süvegben Szent Balázs vértanú püspököt jelenítette meg névünnepe, a másikat nyakában hozta be az allelujás mise után a húsvéti báránykát.”

Friwaldszky Sándor
és **Takács László**
visszaemlékezései

Beszámoló a képviselőtestület 2001. december 8-i üléséről

Márton atya bevezetőjében az elmúlt időszak eseményeit ismertette, külön kiemelve a templom felújítását. Az építkezést faültetéshez hasonlította, ami csak lassan hozza meg a gyümölcsöt.

A testület megvitatta a 2002. évi költségvetés tervezetét, és a könyvelési rendben néhány, jogszabályok miatt szükséges változást.

Béres György a testület elnöke javaslatára megalakult az egyházközségi tanács, amely a képviselőtestület

munkáját hivatott előkészíteni.

Márton atya beszélt az egyházközségi zsinat fontosságáról, és hogy hamarosan plébániánkon is meg fogjuk tartani.

A testület határozottan elutasította a Hegyvidéki Bevásárlóközpont megkeresését, miszerint parkolót alakítanának ki a templomkert területén. Megtárgyalta a minisztérium helyzetét, a taizei találkozó előkészületeit, a különböző pályázatokon való részvétel koordinálását. Kazatsay Imre buzdí-

tott a Keresztény Értelmiségiek Bálján való közös plébániai részvétellel.

Szerdahelyi Csongor megemlékezett két évfordulóról: hatvan évvel ezelőtt, 1941 december 16-án helyezte el Serédi Jusztínnán hercegprímás a nagytemplom alapkövét, valamint ötven évvel ezelőtt, 1951. december 9-én szolgált meg először jelenlegi orgonánk elődje templomunkban. A testület az ülést imával zárta.

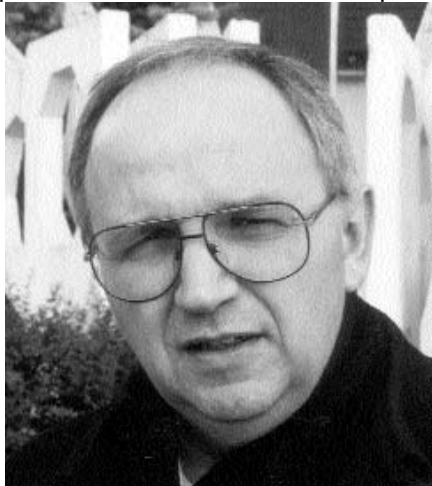
Müller Ferenc jegyző

Nyolc esztendei szemináriumi élet

után, 2001. augusztus 1-vel visszatértem a plébániai életbe. *Dr. Paskai László* bíboros úr, kinevezett a Budapest-Albertfalva Szent Mihály Plébánia plébánosává. Elfogódottan jöttem erre a plébániára, mert nagyon szerettem a Szemináriumot és a tanítást, és nagyon sok, lelkiekben gazdag élmény köt a papnevelés munkájához. Egy spirituális belülről látja magát az intézményt, és a benne élőket is. Röviden úgy foglalkozhatom össze életem e nagyszerű szakaszát: Hála legyen érte Istennek, mert nagyon sokat tanultam és kaptam a papságra készülő növendékektől. A papszentelésben azonban Istennek adtam és ajánlottam magamat, nem egy feladatnak, így ha máshova helyeztek, kötelességem szó nélkül menni, és az új feladatkörben is egész szívvel tevékenykedni. Aki az „eke szarvára teszi kezét, ne nézzen hátra” (Lk 9,62). Így volt ez 1993-ban is!

De elfogódottan jöttem azért is, mert korábban soha sem jártam ezen a plébánián. Valóban a térképen néztem meg, hol is található a Bükköny utca és az Albertfalva utca. Megtaláltam és boldog vagyok. Élő közösséget, sok tennivalót, igen jólelkű embereket találtam itt. A plébániához mintegy tízezer ember tartozik. Található itt lakótelep panelházakkal, de van kertvárosi része is. Katolikus iskolánk van Don Bosco oltalmába ajánlva, ahol több mint négyszáz gyerek tanul. Templomunk ebben a 2001. évben volt hatvan esztendő. A templom patrónusa Szent Mihály főangyal. Sokféle közösség van jelen és tevékenykedik ezen a plébánián.

Az eke szarva...

Munkatársaim is nagyszerű emberek.

Megrendítő és tanulságos élmény volt látni a szelídséggel szenvedő ember, *dr. Kada Lajos* érsek, apostoli nuncius úr életének utolsó hónapjait (november 26-án hunyt el). Az egész világot bejárt, rendkívül tevékeny, nagy tiszteletben álló főpap, rövid nyugdíjas éveit plébániánk területén élte, és amíg tehetett, aktívan kapcsolódott életünkbe.

Elődöm, *dr. Verbényi István* atya, aki egészségi állapota miatt kérte nyugdíjazását, szintén itt, a közelben él és nagyon buzgón segít a lelkipásztori munkában. Ifjú káplánunk, *Füzes Ádám* atya a nyáron tért haza Rómából, ahol három éven át tanult. Jó munkatárs, aki becsülettel és ügybuzgalommal teszi feladatait. A felsőkrisztinai ministránsok ismerhetik, hiszen ádvent idején ő tartott nekik lelkinapot. És itt él, imádkozik és tevékenykedik egy fiatal hatodéves papnövendék, *Dankó Ferenc* diakónus is, aki készüléteinek utolsó évét plébániai közösségünkben tölti. Úgy tapasztalom, jó papi közösség él együtt plébániánkon.

A munka sok, hála Istennek, és remélem, erőt és kegyelmet is kapok hozzá attól, aki meghívott és ebbe a közösségbe vezérelt. Ha még emlékeznek rám, imádkozzanak értem, hogy hűségben és becsületben teljesíthessem azt a szolgálatot, amely nehéz, de nehézségében is kimondhatatlan öröm forrása életemben. Az egész felsőkrisztinavárosi plébániai közösségnek Isten áldásában gazdag, a Szentlélek békéjében és erejében megélt, boldog új esztendőt kívánok.

Antal atya

Az Új Ember

1950 június 18-i számában találtuk az alábbi, plébániánkra vonatkozó írást:

Béke veled Filoména

MAGASZTOS és megrendítő élmény a grégorian ének, lenyűgöző a modern nagyok egyházi muzsikája, de kedvességben semmi sem múlja felül a karonülők klálozást templomban orgonakézzel. Az utóbbi évtizedekben lehetett egyre többet hallani ezt a muzsikát. Az Egyház mindig szívesen látta a csöpp gyerekeket oltári körül, csak egy-egy átmeneti mélyebb korszak féltette tőlük a szent hajlékok csöndjét.

A felső krisztinavárosi templomban a minap a legdramatikusabb nevű szentet: Filoménát dicsérte a maga módján, klálozással, sirással egy sereg karonülő gyermek! Két év múlva lesz százötven esztendője, hogy e napon megtalálták a szent lányka csontjait a Priscilla katakombában. E csontocskákból egy szilánk ott áll ragyogó tartóban az oltáron: neki szól a himnusz:

Szent Filoména
Fényesség leánya...

Az ember önkéntelenül ezen a köszöntésen kezd gondolkodni, amíg a csöppségek körmenetét nézi az áldástól az ereklyesőköig. Mivel köszöntés a jövődöntés ezt az áradását ez az ismeretlen kislány, akinek csak a nevét tudjuk bizonyossággal, meg azt, hogy vértanú halált halt...

Sírja felült ezt a köszöntést találják:

— Béke veled, Filoména.

Alig tudták megfellelni, mert a téglába vésett szavakat összekövezték az akkori könyvesek. Talán nem tudták elolvasni, félrecéltették az írástudó diakónus utóváltását, vagy nagyon siettek...

Mindégy, hogy történt. Bizonyos, hogy Filoména — vagy ahogy a sírján állt a neve: „Filomena” — azt köszöntésére a mai ártatlánokra, ami az ő szívében volt, amiért meghalt:

— Békeség veletek! Ezt kívánom nektek én, Filomena. Békeség nektek arany szőkek és fekete-hajúak, békeség nektek kis puflók és vékonykák, akiknek olyan a nyaka, mint a világ szára. Békeség nektek, akik finom baltát ingesekben táncoltok anyátok lábában és nektek, akik szerény kortokban térdáltak, hogy megcsókolhassátok ereklyémet. Csontomat, melynek nem kegyelmezett a gyűlölet. Békeség nektek mindenütt a világon, hogy fejlődhesetek és élhesetek.

Valahol messze, a zalai lankákon, sok-sok fenyő kapaszkodott a domboldalba. Kicsik voltak még, alig bújtak ki a földből, mégis mindegyik tudta már, miben különb a többinél. Az egyik haragoszöld színére volt büszke, a másik karcsú ágait nyújtóztatta, a harmadik szép formájával volt elégedett. Volt, amelyik sudár természetével díszelgett, vagy éppen selymes tűleveleit fésültette a széllel, hogy neki lehessenek a legszebb, legtömörebb ágai.

Mielőtt kikerültek volna a helyükre, a faiskolában sokat hallottak arról, mi vár rájuk: karácsonyfák lesznek! A domboldalon is volt néhány öreg fenyő, amelyek messze elláttak, ők is sokat meséltek, de hozták a hírt a madarak is. Elmondták, hogy a városokban, mindenféle, az emberek fákkal sietnek haza. Hosszan tanakodnak, mustrálják őket, mielőtt kiválasztanák a maguk fáját. Meséltek arról is, hogy belesetek ablakpárkányokról, ahonnan vidám emberek közt, szikrázó fényben álló fenyőt láttak. De néha megpihentek a madarak a templom párkányán is, odabent is fenyők álltak, nagyok, méltóságteljesek. Fenyőt láttak a tereken, az iskolákban, a boltok pultjain.

- És milyenek voltak azok a fenyők? – kérdezték izgatottan a fácskák.

- Szépek! Gyönyörűek! – felelték a madarak.

Én máris az vagyok – gondolta magában az egyik kis fenyő - Bár csak vinnének már!

A kis fenyő

karácsonyi koncert a Zeneakadémián

De még sok napsugárban kellett megfürödniük, sok jóféle nedvet magukba szívniuk, hogy erősödjének. Ha beborította őket a hó, álmokat szőttek. Mindegyikük kitalálta már, hova szeretne kerülni.

Volt közöttük egy furcsa kis fa. Hallgatta a többiek beszélgetését, nézte, ahogy igyekeznek nőni, kitűnni. Nem irigyelte őket, kicsit

még szurkolt is nekik, hadd teljesüljön a vágyuk. Ő szeretett itt lenni a domboldalon, jó volt meghúzódni a társai közt, mert úgy érezte, akkor nem veszik észre,

hogy ő bizony, nem szabályos fa. Nem nőtt túl magasra, lapos volt, szétterültek az ágai, még a tűlevelek is borzasan álltak rajta. A madarak is elkerülték, mert ritkás ágai közt nem találtak menedéket.

Tudta magáról, hogy nem szép. Azok az emberek, ott messze, akik ünnepet ülnek, a legszebbet akarják ilyenkor, mindenből a legszebbet; hogy is választanának ki egy ilyen suta fenyőt? Szorongva várta a napot, amikor majd kivágyják őket. Attól tartott, hogy már akkor félredobják, ott marad egyedül a domboldalon. Nem baj, akkor majd talán végre rá is szállnak a madarak, vizsgálta magát előre.

De aztán érezte, hogy belé is hástít a fűrés. Most jó volt ez a kegyetlen fájdalom, mert reményt adott. Teherautóra lökték valamennyiüket, aztán egy téren pakolták le. Nagyon-nagyon hideg volt. Talán nem is igazak az álmok meleg szobáról, boldog családkról, karácsonyfalétről. Gyökértelen volt, elgémberedett és nagyon magányos. Pedig ös-

szekötözött ágaikkal most aztán egyformák voltak!

Türelmetlen hangokat hallott:

- Na, válassz egy fát, aztán menjünk!

- Az ott, jó lesz, nem kell nagyobb – bökött rá valaki.

Ki se bontották, már vitték is. Dörömbölt a szíve izgalmában, ezen is túl van, kiválasztották. Ettől félt legjobban, a sajnálkozó pillanásoktól, a féltrelokéstől. Most már mindjárt jó lesz, örülni fognak neki, körülállják, ünneplik.

Egy nagy terembe vitték. Hideg volt ott is és senki sem várta. Hosszú ideig feküdt a padlón, már örülni sem tudott. Becsukta a szemét és a domboldalra gondolt.

Aztán egyszer csak érezte, hogy sietős kezek bontják róla a madzagot, talpra állítják. Végre körül tudott nézni. Csupa arany, díszes terembe került. Annak idején úgy készültek, hogy ők lesznek a szoba díszei, itt kicsinek, jelentéktelennek érezte magát.

- Pont egy ilyen kajla fát tudtatok hozni!

A hang jobban vágott, mint a balta éle, amivel éppen a lábát faragták. Miért kell az ünnep? Miért kell, hogy fájjon? Miért nem maradhatott ott a domboldalon? Pedig úgy vigyáz, úgy igyekszik, még a tűleveleit is behúzta, nehogy szúrjon.

Mindenfelét aggattak rá, de ő, nem azokat a csillámló gömböket, amikről hallott. Villanyfűzér se ékesítette, a csúcsán se ragyogott csillog.

- Jó lesz már, igyekezzetek, még próbálni kell!

Sehol egy nevető arc, sehol egy örömteli, kedves szó. Kié az ünnep? Az embereké biztos nem, nem látzik rajtuk, de most már az övé sem. Jó lett volna legalább ünneplőnek lenni, ha már ünnepelet nem lehet. Kicsordult a könnye.

- Hogy ragad ez a fa! Mehetünk kezét mosni!

Magára hagyták. Este, amikor ki-

gyulladt a villany, emberek kezdtek gyűlni. „Miattam jöttök?” – óvatoskodott benne a kérdés, feléledő reménnyel. De ügyet sem vetettek rá. Csönd lett, aztán megszólalt a zene. Először furcsa volt, össze-vissza, ijesztő. Ő a madarak énekéhez szokott, az egyszerű volt és tiszta. Ám fölfigyelt egy hangra, ami a patak csobogását idézte, majd mintha a vihar közeledtét hallotta volna. Jó volt fölolvadni a hangokban, történetek, képek kavargtak benne, már nem félt.

Elhallgatott a zengő mese, emberek jöttek-mentek.

- Nézd, anya, karácsonyfa! – hallott egy vékony hangot – Milyen helyes!

Lopva körülnézett. Ezt kétségtelesenül róla mondták, más fa nem áll itt. Karácsonyfa! Hát mégis célba ért! Ilyen érzés megérkezni? Ennyi módja van a karácsonyfaságnak? És ő? Ő is karácsonyfa lett? Igazán?

Legszívesebben megsimogatta volna az ámuló kislány fejét, de tudta, hogy megijedne, ha hozzá hajolnának az ágai. A kislány azonban segített rajta: óvatosan ő simogatta meg.

Karácsonyfa – ízlelgette az új nevet. Jólesett kimondani, jó volt tudni. Észre se vette, hogy újra megszólal a zene. Emberek énekeltek, mint a kirándulók ott, a domboldalon, csak ezek többen voltak, sokkal többen. Újra zengett-zúgott minden, de már nem menekült az álmokba, érezte, hogy a helyén van.

Aztán egyszerre fölbúgott valami csodálatos hang, áradt, sodorta magával. Már messze elmaradt a domboldal, a hosszú út zötykölődése, a dermesztő hideg a téren, a csalódás. Békességet érzett, valódi ünnepet. Nem, nem olyat, amiről a mesék szóltak, nem a csillogás, a büszkeség, a talmi díszek öröme. Egyszerre élővé vált az éjjel süttöt mézeskalács, a gyerekkezek hajtogatva papírlánc, a szeretet megannyi jele.

Nagynak érezte magát, erősnek, szabadnak. A hang szárnyalt, betöltött mindent, és kitaruló zengéssel csapott fülébe a hír: megszületett a Gyermek!

A koncert befejeződött. Néhányan még ottmaradtak az előadók közül, baráti társaság és a családtagjaik. A karácsonyfa körül gyülekeznek össze.

A kis fenyő nagyon boldog: szeretik! Időbe telik, mire rájön, hogy ez a szeretet az emberekből sugárzik, akik körülötte vannak. De a szeretet nemcsak órá árad ki, egymásnak is ajándékokat adnak, megpusztilják egymást, csillog a szemük.

Ezért érdemes volt odaadni az életem – gondolja a kis fenyő, hiszen tudja, azzal, hogy kivágták, az élete hamarosan véget ér.

Jó, hogy eljutott ide, hogy láthatja, milyen szép a világ! Bárha embernek született volna, örömet adni tudó, csillogó szemű embernek!

Lassan elcsöndesül minden, elmennek az emberek, leoltják a villanyt. Élete leghosszabb, legszebb napja után a kis fenyő elalszik. Csudálatos álmot lát: embernek született, igazi, hús-vér embernek! Szalad, szalad le a domboldalon a többi ember közé. Karácsony van, mi más is lehetne? Mindenki boldog, a szeretetet ünneplik, megölelik egymást és ragyog a szemük. De jó is embernek lenni! De jó élni! – mosolyog álmában a kis fenyő.

Másnap megint hangverseny, már itt van az ünnep, a kis fenyőt még szebben földíszítik. Csillag kerül a tetejére, gyertyák a kezeire, gyöngyfüzér és csillámpor, papírmasni és minden, amit leírni sem lehet. A kis fenyő még boldogabb.

Éjszaka újra álmot lát: az egész földkerekség boldog, szeretik egymást az emberek, és mindenütt egy-egy fenyő áll a középpontban. Ez a fenyők dicsősége! Akkor mégis inkább fenyő akar lenni.

Néhány nap eltelik, a kis fenyő egyedül marad. Nem unatkozik,

nem szomorkodik; annyi öröm, annyi élmény érte, van mit felidézni.

Egyik reggel léptekre, hangokra riad. Folytatódik az ünnep? – gondolja örömmel. Kihúzza magát és gyorsan rendbe szedi lassan hullni kezdő túleleveit. De azt érzi, hogy megfogja egy durva kéz, letépi róla a díszeket, egy-egy üveggömb darabokra török; leráncigálja róla a masnikat, szétszakadnak a füzérek. Eddig is mindig fájdalom vezetett az örömhöz – bátorítja önmagát. Talán most egy másfajta ünnep következik. Nem is kellene a díszek, hiszen a szépség már benne van.

A durva kéz kihajítja az utcára, a mocskos-lucskos hólébe, a sárba. Nemsokára még valami szemetet dobna rá, kartondobozt, karácsonyi csomagolópapírokat. A mellette elhaladó emberek dühösek, káromkodnak, megijed a szemüktől. Egy kocsiiban valaki durva ember a másik ember anyját szidja.

A kis fenyő mellé egy koldus ül le koszos ruhában. Az emberek mogorván mennek el előtte, elfordítják a fejüket. A kis fenyő örömmel néz rá, társ érkezett!

- Te is karácsonyfa voltál? – kérdi tőle, de az nem érti a kis fenyő nyelvét.

Egyszer csak megragadják, kocsi-ra dobják, sok-sok haldokló fenyő közé. Némelyiken még lóg egy-egy ottfelajított szalag, szaloncukor papírja himbálózik egy másikon.

A kis fenyő a szeméttelenen fölfedezi az öreg fenyőt. Addig fészkelődik, míg a közelébe nem jut, hiszen annyi kérdése van, amit még sürgősen meg kell beszélni. Az öreg fenyő maga is alig érti, hogy az emberek évente egyszer ünneplik meg a szeretetet, de senki sem tudja, hány perc az ünnep.

Akkor mégis inkább fenyő akar lenni – ez volt az utolsó gondolat, ami átfutott rajta.

Lukách Krisztina

Ismét a Futárgárdáról

Már 2001. évi nagybőjti számunkban írtunk egyházközségünk háború utáni saját ifjúsági szervezetről, az 1946-ban alapított és 1949-ben államilag feloszlott Futárgárdáról. Most annak nyomán, hogy e gárda egyik tisztje, Fierer Kelemen három dokumentumot talált a szervezet első időiből, a kialakult kép újabb vonásokkal egészül ki.

Az első Bizonyítvány azt tanúsítja, hogy Fierer Kelemen „a felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János egyházközségi Jézus Szíve Futárgárdában 1946. május 1-én I. sz. gárdatiszti vizsgán, a kijelölt bizottság előtt jó eredménnyel levizsgázott. Ezek alapján a fentnevezett jogosult a futárgárda tiszt karszalagjának viselésére és kinevezhető gárdatiszti vagy annál magasabb tisztségre”. Az iratot egy nem kiolvasható nevű elnök, Gulyás István mint vezető írta alá, valamint a vizsgabizottság két tagja, s a plébánia bélyegzőjével látták el. Az elnevezés azt mutatja, hogy az egyébként leginkább a cserkészetre emlékeztető szervezet másik mintaképe a jezsui-

ta kezdeményezésű Szívgyárda volt.

A második Igazolvány annak

tennie, ez arra utalhat, hogy az alapszabály megváltozhatott. Erre utal a gárda új – egyszerűbb – elnevezése, de a saját bélyegző használata is.

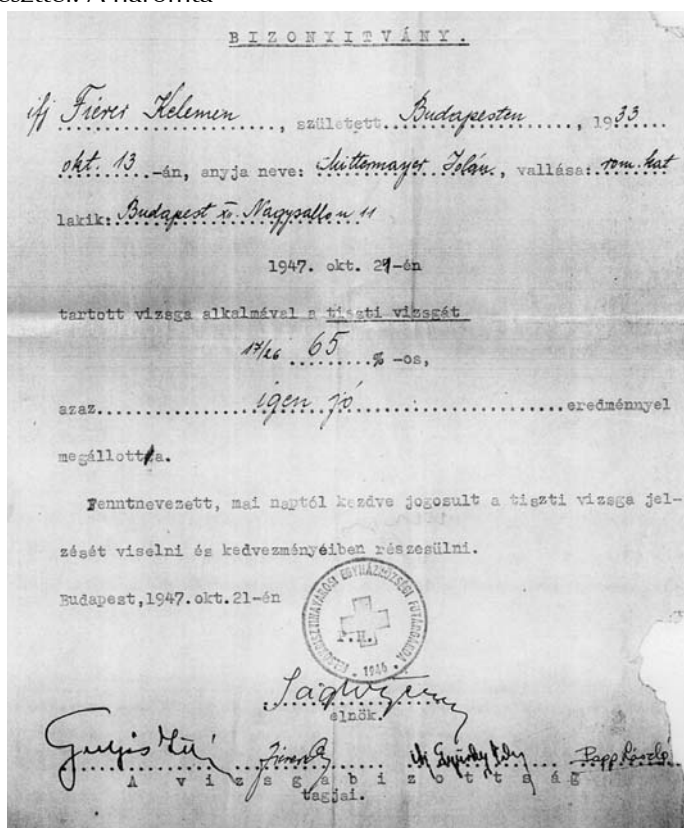

igazolásul szolgál, hogy az említett „a jelöltvizsgát 87%-os ... eredménnyel megállotta és a

vizsga jelzésének viselésére a mai naptól jogosult.” Az 1947. júl. 16-i keltű iraton már a Gárda saját körbélyegzője látható, „Felső-krisztinavárosi Egyházközségi Futárgárda 1946” körirattal közepén egy egyenlőszárú kereszttel. A háromtagú vizsgabizottság elnöke Sterbinszky József, aki a Lejtő út és a Koszta József utca sarkán lévő villájában lakott feleségével, - akinek a Böszörményi úton volt női ruhaszalonja, - valamint 10 és 14 éves fiaival, akik révén kerülhetett mint szülő a bizottságba. Hogy a már korábban tiszt vizsgát tett fiúnak újból jelöltvizsgát kellett

A harmadik Bizonyítvány újból tiszt vizsga letételéről szól – nyilván most már az új követelmények alapján – 65%-os eredménnyel, 1947. okt. 21-én. „Fentnevezett a mai naptól kezdve jogosult a tiszt vizsga jelzését viselni és kedvezményeiben részesülni.” A vizsgabizottság elnöke Sággy Ferenc káplán, négy további tagja élén Gulyás István.

id. Frivaldszky János

Új állomás – új feladat: Békásmegyer

Szeptember elsején váratlanul ért a kérdés, hogy elvállalom-e a békásmegyer-ófalui Szent József Plébánia vezetését, de örömmel ondtam igent.

Elődöm, Forgács Alajos nagyon sokat tett ezért az egyházközségért, így egy jól előkészített talajjal találkoztam, amelybe sok jót lehet vetni, illetve sok jót lehet benne öntözni, amelyek az Úr kegyelme által az egyházközség lelki növekedését, felnőtté válását tudják elősegíteni.

Ebben az egyházközségben sokkal nagyobb segítőkészséget, és munkák esetén nagyobb összefogást tapasztaltam, mint ottlétemkor a Felsőkrisztinában. A hívek sokkal inkább magukénak érzik a plébániát, a templomot.

Ministránsokból csak egy csoport van, kollégiumok rendszere jelenleg még nem tudna kialakulni. A cserkészek élő közösséget alkotnak, működő szköla, nagy kórus és gitáros együttes viszont még nincs.

A Felsőkrisztina Katolikus Körhöz hasonló Keresztény Nemzeti Kör van a plébániánkon. A KNK

egyesület, emiatt sokkal konkrétan működik, mint az FKK.

Bibliakör, Magnificat Imakör és az egyházközség ügyeiért, a problémák megoldódásáért rendszeresen

imádkozó Szent József imacsoport erősíti egyházközségünk hitéletét. A Karitás az itteni kisebb lehetőségek keretein belül igen aktív.

A plébániához tartozik a Mustármag Katolikus Iskola,

amelynek a tanulói hétfőnként a reggel 1/2 8-as misén vesznek részt osztályonként beosztva. Ilyenkor ők ministrálnak és olvasnak.

Egyházközségünknek az utóbbi négy évben semmilyen újságja, hírlevele, illetve értesítője nem volt, 2001. adventre viszont megjelent a Felsőkrisztinához hasonló újságunk első száma „Békásmegyeri Akkordok” címmel. A terveink szerint ez is a Felsőkrisztinához hasonlóan hat alkalommal fog megjelenni.

Ezen rövid beszámoló végén Isten áldását kívánom Márton atyának és minden felsőkrisztinás hívőknek!

István atya

A plébániai csoportok, vezetőik és elérhetőségük

Képviselőtestület	Györgydeák Márton egyházi elnök	356-0089
	Béres György világi elnök	246-1703
Karitás csoport	Füredi Ivánné	202-7821
Liturgikus bizottság	Takács László	375-4756
Gazdasági, műszaki biz.	Marosi Gabriella	395-2407
Hitoktatók	Lukách Krisztina	Plébánia
Felsőkrisztina újság	Szerdahelyi Csongor	356-5616
Oltáregylet	Csiszér Istvánné Évike	375-8919
Családpasztoráció	Hernádi Tamás és Rita	Plébánia
Babaklub	Magó Kinga	Plébánia
Ovis hittan	Kertész Anna	212-6400
Cserkészek	Vajna László	Plébánia
Taizé csoport	Kertész Anna	212-6400
Szköla	Tőkés Tünde	201-2023
Gitáros énekkar	Madocsay Ákos Emil	Plébánia

IRODALOM

Január 18-án emlékezik meg az Egyház Árpádházi Szent Margitról. Az ő emlékét idézi fel Vargha Gyula verse.

Szent Margit galambjai

*A szűz királynő hűs szigetjén
Galambok isznak a Dunából.
Megszomjazott s leszállt a földre
A fönn kerengő légi tábor.*

*Házak s tornyok felett csapongva
Negédesen szelték a léget,
Sokszínű fényes tarka tolluk
A napsugárban szinte égett.*

*Szelíden állnak most a parton,
Félénken néznek a nagy árra,
Piciny csőrük hegyét a roppant
Folyam vizébe be-bemártva...*

*Hajdanta hány szép várkisasszony
Élt boldogan, kevély örömben;
Táncolt, dalolt, fénylett, sugárzott
Zenétől harsogó teremben.*

*De hány volt, a ki kéj s öröm közt
Egyszerre csak nagy szomjat érzett,
S ment, hol szűz Margit gyöngye teste
Szegez övtől sebezve vérzett.*

*S az íge végtelen vizéből,
Világtól elvonulva, távol,
Ugy ittak égő szomjas ajkkal,
Mint galambok a Dunából.*

Vargha Gyula (1853-1929) a Magyar Tudományos Akadémia tiszteletbeli tagja, és a Kisfaludy-Társaság másodelnöke volt. Schiller, V. Hugo, Musset, Leconte de Lisle stb műveit fordította. Költeményeit a Magyar Tudományos Akadémia adta ki az 1915-ben és 27-ben.

Előző számunkban közölt anyakönyv tévesen a 2000. év utolsó negyedének adatait tartalmazta, melyért elnézésüket kérjük. Hibánkat következő számunkban javítjuk.

Beszámoló a Taizéi Találkozóról

Legyél bátor odaadni az életedet másokért, ebben magtallóds az élet értelmét. (Roger testvér)

Kertész Anna, a főszervező

„Köszönjük a segítséget! Most már sokadszorra, de még mindig és tényleg őszintén! Jó volt látni elsősorban a fogadás napján — de a későbbiekben is —, hogy milyen nagy lelkesedéssel segített idősebb és fiatal egyaránt! Ki-ki tette a dolgát, helyt állt, ahol tudott: fordított angolra, lengyelre, olaszra, a térképen megmutatta az utat a fiataloknak, telefonált vég nélkül, teát főzött, a késő esti órákban étellel kínált (Márton atya éjjel körül vajás kifliket varázsolt elő), megfáradt, türelmesen várakozó zárandokot és reggel óta ott lévő fogadót egyaránt. Mindenki tudta, mit és hol segíthet hirtelenjében. Jó volt látni, hogy sikerül összefogni egy közös ügy érdekében. Talán elégedettek is lehetünk: hiszen egy ilyen kis plébánia képes volt befogadni, elszállásolni, vendégül látni közel hétszáz zárandokot. Azt hiszem, elfogultság nélkül mondhatjuk: megérte, mert vendégeink valóban jól érezték magukat nálunk és őszintén köszönték meg vendéglátásunkat. És mi mit kaptunk ettől a pár naptól? Kedves, új arcokat, türelmes, önmagukat adó lelkes híveket plébániánk közösségéből - legalábbis így ismertük meg egymást e rövid idő alatt. Rajtunk múlik, hogy a jövőben is képesek vagyunk-e ilyen lelkesedéssel, odaadással egy

közös ügy érdekében — mondjuk plébániánk közösségének alakítása érdekében — együtt tenni valamit. És nemcsak tíz évente egyszer!” (Szendé Ágnes, plébániánk összekötője)

Valóban büszkéek lehetünk. 350 embert tudtunk családoknál elszállásolni: voltak, akik szűkös otthonukban összehúzták magukat, hogy helyet szorítsanak a vendégeknek, mások — a taizéi bizalom jegyében — üres lakást ajánlottak fel. A rendelkezésünkre álló három iskolában is jól vette a háromszáz fős akadályt Zoltán és csapata (ministránsaink, zenészeink és egyéb lelkes fiataljaink), Gréti és Iza (ők Aradról jöttek, hogy segítsenek), illetve Tünde és Gyula Csíkszeredáról (akik anélkül ugrottak a mélyvízbe, hogy egyszer is lettek volna Taizéi találkozósn). Az utolsó nap is örömmre adott okot: sikerült minden zárandokunknak ebédet biztosítanunk (igaz, volt, aki az utolsó pillanatban varázsolt az öt főre tervezett

Mások az első szóra ugrottak, hogy gépkocsijukkal segítsenek a problémák megoldásában, de biztosan voltak olyanok is, akik a kevésbé átszellemült zárandokokhoz is mosolyogva, nyitottan tudtak fordulni.

Egy héttel a találkozó után mindannyiunkban frissek még az élmények, ezt is tükrözik az alábbi beszámolók.

„Taizéi találkozókról igazából nem sokat tudtunk. Kertész Anna lelkesítése és hatalmas munkája családunkat is megnyerte a fiatalok befogadására. Két nagyobb lányunk felajánlotta szobáját, és vállalták, hogy leköltöznek két kisebb testvérükhöz, így négy fiatalot vártunk. Aggodalommal figyeltük, hogy csak lassan halad a felajánlás, a családi tanács újabb két zárandok befogadására vállalkozott.

Elérkezett a nagy nap, melyet egy kis idegességgel vártunk. Hat fiatal bukaresti egyetemista lett a vendégünk. Rajtuk is látszott egy kicsit a vá-

ebédből kétszer akkora.)

A taizéi misszió kisugárzásának ereje a legkülönbözőbb formákban mutatkozott meg: a Rozgonyi család például, ahol Judit a Kiss János Általános Iskola és Gimnázium gazdasági igazgatója, anélkül fogadta otthonába és ápolta az időközben megbetegedett Grétit, hogy eredetileg aktív résztvevője lett volna a találkozósnak.

rakozás félelme, de a környezet hamar orvosolta ezt. Másnap reggel már jókedvűen reggeliztünk együtt. Velük mentünk a délelőtti programra az iskolába és a vasárnapi szentmisére. Szilveszter este együtt vacsoráztunk, utána a gyerekek zenével kedveskedtek, melyre énekléssel válaszoltak. Az est egyik legszebb része volt a templomban az együttes vir-

rasztás. Szinte észre sem vettük és átléptünk a következő évbe. Nagyon jó érzés volt ennyi emberrel együtt szilveszterezni.

Nem csak vendégeinknek, hanem nekünk is nagy élményt adott ez a találkozás, mert nagyon jó befogadni! A búcsúzás után nyolc éves Áron fiúnk elkeseredetten mondta, hogy már nem fogunk többet együtt reggelizni!" (**Vásárhelyi család**)

A **Béres családnak** sikerült két napot aktívan együtt tölteni vendégeikkel:

„A vasárnapi mise után András fiammal és a négy olasz lánnyal városnézésre mentünk. Megkapó volt az a lelkesedés, amellyel ezek a Milánó környéki fiatalok egész nap a Várat és a várost járták, csupán ebédelni ugrottunk haza. Este azután ők láttak vendégül minket a Hungexpon az olasz szektorban. Jó volt velük együtt énekelni és imádkozni, mint ahogyan szilveszter éjjeli virrasztáson is, ahová szintén meghívtak vendégeink. Így váltunk szállásadóból a találkozó részeseivé is.”

Rajkai János sekrestyésünknek is kedves emléke a szilveszteri imádság:

„Kicsit kíváncsiságból, de részben kötelességből voltam jelen az éjszakai virrasztáson. Két nagyobb gyermekemnek már volt ilyenben része, két évvel ezelőtt külföldön. Fél tizenegykor megnyíltak a fűtött templom kapui, és — meglepetésemre — hamar elkelt az összes ülőhely. Hamarosan egy gombostűt sem lehetett leejteni, mert annyian voltak, akiket egyházközségünk befogadott. Elkezdődött a virrasztás számomra ismert és ismeretlen énekekkel.

Ahogy telt az idő, úgy hangolódott rá mindenki az imára, a csendre, amit bennünk kell megteremteni. Egyszer csak valaki elkezdett tapsolni, ösztönösen az órákra pillantottunk, és láttuk, hogy átléptük az óévet! Mintegy vezényszóra, felpattant mindenki, és mellette álló társának saját nyelvén boldog új évet kívánt.

Míg az utcán petárdák és harso-

nák zajongtak, addig mi imádkozva, csendben átléptünk 2002-be.”

A **Söjtöri család** vendégei Erdélyből, „magos Déva vára” tövében lévő ferences gyermekotthon képviselőiként jöttek.

„A nehéz sorsú magyar gyerekek befogadására alapított bentlakásos otthont Böjte Csaba ferences atya hozta létre. A három fiatal, akiket befogadhattunk, gyerekként a ferenceseknél találtak otthonra, felnőttként önfeláldozó nevelői munkával segítik Csaba testvért. A budapesti taizéi találkozón előadást tartottak mindennapjaik örömeiről és gondjairól. A viszontlátás örömeiben bízva búcsúztunk vendégeinktől, akik Taizé üzenetét viszik Romániába. „

A lap következő számában visszatérünk e fiatalok tanúságtételére.

Ritvay Zoltán, plébániánk másik összekötője a Németvölgyi úti iskola felügyelője volt.

„Az iskola-főnökség magában hordozta a taizéi lelkületet, hiszen meglehetősen bizalomra volt szüksé-

lehetetlennek tűnt, de hála a több mint harminc segítőnek — és ez számomra a találkozó legkedvesebb emléke — többi feladatunkkal együtt ezt is meg tudtuk oldani.”

A Jurányi utcai iskolát felügyelő jegyospár, Gyula és Tünde, az alábbi üzenetet küldte:

„Szerencsésen hazaértünk. Egy problémánk azonban csak van: nem találjuk a helyünket itthon. Pedig Roger testvér azzal a reménnyel küldött haza, hogy itthon folytatjuk az elkezdett munkát, tovább adjuk amit kaptunk. Igazán csak itthon értettünk meg mindent, miután kipihentük magunkat. Hiányzik a közös ima, a beszélgetések. Talán túl sok útravalót kaptunk. Igen nagy áldás volt számunkra. De úgy, ahogy nem létezik túl nagy feladat senki számára, csak amekkorát elbír, gondolom nem létezik olyan nagy áldás sem, csak amekkorát még meg tud érteni. Egyébként értelmetlen lenne. De ki tudja?”

Még egyszer köszönjük Márton atyának és a plébániai közösség vala-

günk ahhoz, hogy belevágnak az eleinte megoldhatatlannak tűnő feladatok sorába. Már a fogadás délutánján több segítő volt, mint álmodni mertem volna, és a reggeli készítésénél is számtalan kéz állt rendelkezésre már reggel 1/2 6-tól. 350 fiatal egy óra alatt történő megreggeliztetése a nem túl tágas étkezőben valóban

menyi tagjának segítségét és türelmét, és szeretettel várunk mindenkit a minden hónap második péntekén templomunkban tartandó taizéi imaórákra.

A találkozó szervezőinek nevében:

Csapody Barbara és Horányi Attila

Boldog Gizella

Templomunk hajójában a jobb oldali ablaksor 7. ablaka első királyunk, Szent István hitvesét, Boldog Gizellát ábrázolja.

Életének kutatásakor csak néhány krónika, illetve a Szent István életéről szóló legendák utalásaira hagyatkozhatunk.

Valószínűleg 980 táján született Bajorországban, talán Regensburgban II (Civakodó) Henrik bajor herceg és Burgundi Gizella hercegnő lányaként. Az ifjú hercegnő jámbor nevelésben részesült.

Géza fejedelem, amikor fiának, Istvánnak feleséget választott, politikai szövetségest is választott. Az ifjú bajor herceg, IV. Henrik (később II.

Henrik néven német-római császár 1002-1024) örömmel elfogadta Géza fejedelem kérését. Még 995-ben István herceg feleségül vehette Gizella hercegnőt.

Az esküvő után az ifjú pár valószínűleg Nyitrán élt egészen Géza fejedelem haláláig (997). A bajor hercegnővel papok, szerzetesek és lovagok sokasága érkezett az országba, és Magyarország keresztény hitre térítésében ezek a jövevények játszottak az elkövetkezendő években döntő szerepet. István király koronázásakor Gizellát is megkoronázták. A koronázás után a királyné udvara Veszprémbe költözött. István király nagy legendája és egy 1232-ből származó ítéletlevél szerint magát a püspökséget is Gizella királyné alapította. Ebből az időből maradt fenn a koronázási palást, melyet a királyné udvarában készítettek, és amelynek hímzésében talán maga a királyné is részt vett.

István király és Gizella királyné házasságából több gyermek született. Ottó és Imre hercegek fiatalon meghaltak, de Ágota és Hedvig hercegnőkről is említést tesznek a kortársak. Gizella anyai hivatását tartotta a legfontosabbnak, mély hite ellenére bizonyára súlyos megpróbáltatás volt számára gyermekei korai elvesztése. Szent István halála után menekülnie kellett az országból és a Passau melletti Niederburg bencés monostorának lett az apátnője. Itt halt meg 1050 és 60 között. Sírja ma is az apátsági templomban található.

A történészek véleménye megoszlik a királyné politikai szerepéről. Az újabb kutatások szerint az 1031-től egyre súlyosabban beteg férje mellett a politika irányításában nagy befolyásra tett szert, és döntő szerepet játszott István király nagy történelmi tévedésében, Orseolo Péter

utóddá emelésében. A XIV. századi, de bizonyíthatóan XI-XII. századi forrásokra támaszkodó Magyar Krónika leírásából egy, az általános felfogástól alapvetően eltérő kép tárul elénk Gizelláról. A krónikás elmondja, hogy Imre herceg halála után István király unokatestvéréért, Vazulért követet küldött Nyitrára, hogy őt tegye meg utódjául. Hogy Vazul utódlását megakadályozza, a királyné egy gonosz ember tanácsára Sebust küldte Nyitrára, aki megbízásából megvakította és ólmot öntött a herceg fülébe. Ezzel „bátyját, a német vagy inkább velencei Pétert” segítette a trónra. Egyes történészek ezt csak a középkori történetíró bűnbakkeresésének és túlzásnak tartják, de más kutatók szerint Gizella királyné Pétert aktívan támogatta, és a Vazul-fiak ellene érzett gyűlöletének objektív alapja volt. Orseolo Péter hatalomra jutván szembekerült korábbi pártfogójával, birtokaitól megfosztotta és egy várba záratta. Végül is a királyné 1045-ben kénytelen volt elhagyni az országot.

Gizella királynénak nem alakult ki kultusza Magyarországon. Legendák sem szólnak róla. Május 7-i emléknapjához nem kötődnek hagyományok. Művészi ábrázolásokon ritkán látható, akkor is leginkább férjével és gyermekével, Imre herceggel. Ezek a művek főleg a barokk korból származnak, bár a középkori Képes Krónika is ábrázolja a királyi párt. Ilyen barokk oltárképeket találhatunk pl. Celldömölkön vagy a veszprémi Padányi Bíró Márton Múzeumban.

Gizella királynét a XII. századtól kezdve boldogként tisztelik, de hivatalosan a jelen korig nem történt semmi boldoggá avatásáért, bár a római Rítuskongregáció egy 1975-ös okiratában szentként említette.

Vasdinnye Miklós

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjt, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

V. évfolyam, 2. szám 2002. böjtelő, következő lapzárta: 2002. febr. 3.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnye Miklós
Írásaikat, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe, vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.

Lapunk megjelenését a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatja.